

MURTUD
SÜDAME
RAVI

Triloogia 3. raamat

New York Timesi bestsellerite autor

ANN AGUIRRE

Ann Aguirre
The Shape of My Heart
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korektor Inna Viires

Copyright © 2014 by Ann Aguirre
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07311816
ISBN 978-9949-25-931-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee.

Esimene peatükk

OLEKS MU ELU romantiline komöödia, ei mängiks mina selle peaosas.

Mina oleksin too vaimukas, teravmeelitsev sõbranna, kes utsitab Reese Witherspooni tegelast oma südant järgima, ja mind mängiks America Ferrera – Hollywoodi arusaam inetust pardipojast. Ent minu ängi ei põhjustanud see, et ma ei vastanud ühiskonna ilustandarditele; mul ei olnud salajast kihku võtta ära oma prillid ja visata juukseid nii, et kutt, kes mulle meeldis, märganuks, et olin tegelikult kõik see aeg ilus olnud. Minu välimus vihjas sellele, et minuga oli lihtne – vähemalt nii mulle tundus. Romantika oli aga hetkel niikuinii minu prioriteetide nimekirjas kõige viimasel kohal.

„Sa oled liiga valiv,” lausus Max.

Ta oli end mu magamistoa põrandale kerra tõmmanud ja sirvis tahvelarvutist oma meile. Meie õige pea endine korterikaaslane Nadia tassis parajasti enda kavaleri abiga oma viimaseid asju alumisele korrusele ning minu toa teine pool tundus kahtlaselt tühi. Kortsutasin kulmu ja lennutasin ühe viirushaigusekujulise pehme mänguasja Maxi pea suunas, kes põikas sellest märkimisväärse kiirusega eemale, ise samal ajal endiselt tahvlit kerides. Kuna ta oli ülikooli peale kuulutus kleepinud, ühes oma meiliaadressiga, tegeles ta esimeste korterist huvitujatega.

„Vahetage minuga ära. Sina ja Angus võite jagada suurt magamistuba ja siis saate kõrvaltuppa kelle iganes elama panna.”

Nagu arvata võis, loobus ta minu pakkumisest „unista edasi” žestiga. „Ootame veel natuke. Kuidas see tundub? „Tere, mina olen Kelly. Õpin kehakultuuri, töötan poole kohaga Kelvin’sis ja käin teisel kursusel. Nägin teie kuulutust ja saaksin hea meelega teie kõigiga tuttavaks. Pean oma korterist välja kolima, kuna omanik otsustas selle maha müüa, ning olen nüüd parajas plindris.” Tundub korralik. Kõik sõnad on õigesti kirjutatud ja puha.”

Teesklesin, et mõtlesin selle üle järele. „Keeleoskuse algatase on tõesti mulle oluline. Pane ta võimalike kandidaatide nimekirja.”

„Sa räägid, nagu otsiks me filmile osatäitjaid.”

„See on kordades tähtsam,” rõhutasin talle. „See inimene hakkab minuga ühes toas elama, võib-olla vaatama, kuidas ma magan.”

„Mulle nii meeldiks, kui te mul aidata laseksite,” ütles Nadia viimastele kastidele järele tulles.

Ty, tema pikk punapäine kavalier, haaras pappkasti ta käte vahelt. Mehe nelja-aastane poeg jooksis elutoas ringi ja tüütas August, kes ei näinudki seda väga pahaks panevat. Lehvitasin neile mõlemale, kuid püsti ei tõusnud. Õigupoolest olin ma rohkem kui natuke *verklempt*, et Nadia ära läks, olgugi et ainult alumisele korrusele. Olime kuue kuu jooksul, mis ma seal elanud olin, headeks sõpradeks saanud. Kui ma sinna kolisin, asusin ma Laureni kohale, kes oli olnud alates keskkoolist Nadia parim sõbranna. Poleks olnud üllatav, kui Nadia mind vihanuks. Selle asemel oli ta andnud endast parima, et panna mind võimalikult kiiresti end koduselt tundma. Ja ta oli meile ju aegsasti teada andnud, et ta Tyga kokku tahtis kolida. Mina lihtsalt polnud miskit ette võtnud, kuna olin salamisi lootnud, et nende kooselamise plaanist ei saa asja, et võib-olla saab ta aru, milline määratu samm on hakata kellegi teise lapse eest hoolitsema.

„Ei ole midagi,” ütlesin ma. „Mina olen see, kes viivitas.”

Max noogutas. „Kui ma poleks kuulutusi üles pannud, ootaks Kaufman siin ikka veel, et ideaalne toakaaslane talle sülle kukuks.”

„Miks mitte? Langevarjurist toakaaslane oleks päris tuus.”

Ty muigas. „Mina muretsesin üüri pärast.”

„Tema jutus on iva sees.” Max lehvitas, kui nad Nadia viimase varaga lahkusid. „Siin on veel üks võimalus. „Nägin teie kuulutust. Minust: Carmen, õpin näitlejaks, esimesel aastal. Mul pole ühtegi tüütut harjumust ega kalduvust kodutusele. Kirjutage vastu!””

„Kuidas ma peaksin valima...”

„Ta pani pildi ka kaasa.” Max ulatas mulle tahvli. „Mina kaldun nõustuma.”

Kui ma pilti nägin, sain aru, miks. Carmenil olid siidised ja pikad mustad juuksed, kuldne nahk, suured pruunid silmad ning võrratu keha. Kahtlemata oleksin ma temaga maganud, aga oma tuppa elama ma teda ei tahtnud. Võimalikud probleemid ummistasid mu pea.

Raputasin oma pead ja andsin iPadi tagasi. „Ei mingil juhul.”

„Miks? Ta on täiuslik!”

„Kutt, ta saatis meile märja T-särgi võistlusel tehtud pildi. Suvalistele võõrastele. Jätab see sulle temast väga tervemõistusliku mulje?”

Ta ohkas. „Ega vist.”

„Ma ei taha ühel päeval koju tulla ja näha, et keegi mu toas amatöörpornot teeb.”

„Oled sa kindel? Ma arvan, et see oleks hea asi, mida CV-sse kirjutada.”

„Sa oled ikka üks paras veidrik.”

„Mnjah.” Max kiikas ukse poole, mille vastu Angus end modelli kombel toetanud oli.

Mõlemad mu korterikaaslased olid omamoodi pörgulikult kuumad. Blond, rohesilmne Angus kiirgas rahast nagu GQ kaane-pilt; ta oli alati lõpuni viimistletud, sileda näoga, hästi riides ja lõhnas oiavaliselt. Max, teisest käest, oli lohukestega ja kasi-mata, tätoveeritud, mootorrattaga huligaan. Tol hetkel olid nii paha poiss kui unelmate poiss minu magamistoas, enam-vähem kuuma kuti loterii peavõit, ent kumbki polnud minust huvita-tud. Angusel oli oma poiss ja Maxi telefon lausa huugas tüdru-kute kõnedest. Aga ma polnudki väga kurb. Ma polnud pärast Amyt suhtes olnud ega otsinud ka kedagi uut. Siiski, puhtalt silmailu vaatevinklist polnud mu elul midagi viga.

„Majakoosolek,“ ütles Angus lähemale lonkides ning mu voodi jalutsile pikali visates. „Kas korterikaaslase otsingus on edasiminekuid?“

Tõmbasin õlad kühmu ja mässisin käed järjekordse pehme mikroobi ümber, sel korral oli selleks imearmas munarakk. „Ma tegelen sellega.“

„See on tõsi. Sellest ajast, kui ma tuppa tulin, on ta neljast võimalikust kandidaadist keeldunud.“

Viskasin Maxile terava pilgu. „See ei aita.“

„Aga ma olen sulle viimased kümme minutit kirju ette lugenud.“

Ignoreerisin teda ja togasin jalaga Anguse reit. „Tead sa kedagi, kes kodu otsib? Eelistatavalt mitte mõni suvaline võõras.“

„Tegelikult ma selle pärast siia tulingi.“

Ma hüppasin ning Anguse pea pörkas vastu madratsit. „Räägi välja.“

„Ma olen esimesest aastast Kiaga samal kursusel olnud. Ta mainis, et tahab oma poisist lahku minna, aga ta on seda edasi lükanud, kuna see tähendaks, et ta peaks välja kolima. Ma ei öelnud talle veel midagi, sest tahtsin enne teiega rääkida. Aga...“

„On ta tore?” lõikasin vahele samal ajal, kui Max küsis: „On ta kuum?”

Angus irvitas. „Jah ja jah. Ma usun, et ta teeks teid mõlemaid väga õnnelikuks.”

Siis võttis ta oma telefoni välja ja lappas galeriid, kuniks leidis *selfie* koos ühe ilusa mustanahalise tüdrukuga. Tal oli kaunis naeratus, särav ja sõbralik, tume nahk ja lühikesed loomulikud juuksed. Vahel sain ma nägude põhjal, mida inimesed piltidel tegid, nende kohta üht-teist aru ja tundus, et temaga võiks vahva olla.

Haarasin Anguse telefoni, võtsin Kia kontaktandmed lahti ja laususin: „Helista talle.”

„Tahad öelda, et ma tegin ilmaasjata kõik need lendlehed?” Max porises, aga ma nägin, et tal oli hea meel asjaga ühele poole saada. Vist.

Ta tõusis põrandalt püsti ja puges minu ja Anguse vahele. Kolm inimest kaheinimesevoodil, ilmselt polnud seda tootmisel silmas peetud. „Kui sa mu voodi ära lõhud...”

„Kuss. Kutsub.” Angus kortsutas meile kulmu nagu marakrattidest lastele. „Kia? Mina olen. On sul hetk aega?” See näis tähendavat „Saad sa vabalt rääkida?”

Heli oli nii vali, et kuulsin ta vastust. „Jah, ma võin sulle oma konsekti saata.”

„Selge. Helista tagasi, kui saad.”

„Vau,” sõnas Max. „Tema kutt tundub nagu üks kontrolliv kaabakas.”

Angus noogutas. „Ma olen talle juba kolm kuud öelnud, et see asi tuleb ära lõpetada.”

„On ta vägivaldne?” Vastus poleks mu meelt muutnud selles suhtes, kas teda meie juurde võtta või mitte, aga võib-olla oli meil tarvis turvalisust parandada.

„Oleneb, mida sa selle all mõtled. Minu arvates on ta ülemäära huvitatud sellest, kus Kia käib ja kellega ta räägib. Ja mina talle ei meeldi. Kohe üldse mitte.”

„Homofob?” küsisin.

„Ta on Noor Konservatiiv, seega... tõenäoliselt? Ta kannab palju kootud veste ja on pärit nn piibliöö piirkonnast ühest väga konservatiivsete vaadetega perekonnast.”

„Ah soo. Tal on liiga palju privileege,” pakkus Max.

Anguse telefon värises ning ta pani kõne esimesel kutsel valjuhääldile. „Kia?”

„Mis sa tahtsid?”

„Kas Duncan kiusab sind täna?”

„Millal ta seda ei teeks?” Tema hääl kõlas väsinult.

Polnud ka ime. Viimane aasta artikooli eelõppes, nõudlik kavaler – tal oli draamast kindlasti kõrini. Aga pidime häält tegema enne, kui ta ütleb midagi sellist, mida ta võõras-tega poleks tahtnud jagada. „Hei, Courtney siin, üks Anguse korterikaaslastest.”

„Ja Max ka, teine korterikaaslane.”

„Kas mu kõne on valjuhääldi peal?” See tundus talle rohkem nalja kui tuska tegevast, nii et hea algus.

„Ma rääkisin nendega ja kui sa tõesti tahad seda tõpranägu maha jätta, võid sa siia kolida. Oleksid Courtneyga ühes toas. Tahad külla tulla ja oma silmaga üle vaadata?”

„Jah, palun.” See vastus tuli otse südamest.

Tund aega hiljem istus Kia meie diivanil, pärast kiiret ringkäiku korteris ja minu pooltühjas toas. Ta oli minust pikem, peenem ka, ülla-üllane, aga kaugeltki mitte nii aukartust äratav kui Nadia. Tema ja Anguse vestluse põhjal teadsin juba, et tahtsin teda meie juurde. Oleksin väga löödud olnud, kui sellest asjast poleks saanud ning pidanuksime Kehakultuuri Kelly kohale kutsuma.

„Ma tunnen, et pean sulle ühest asjast rääkima,” laususin ma.

Max torkas mind küünarnukiga. Ta arvas, et räägin talle oma biseksuaalsusest, aga sellega polnud mul küll tarvis alustada.